

Sygn. akt I USK 445/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania D. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w N.
z dnia 8 stycznia 2021 r., sygn. akt IV Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z 8 stycznia 2021 r. oddalił apelację D. B. od wyroku Sądu Rejonowego w N. z 6 lipca 2020 r., który oddalił jego odwołania od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. z 28 sierpnia 2019 r. i z 11 września 2019 r., odmawiających mu prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 1 lipca do 18 sierpnia i od 19 sierpnia do 15 września 2019 r., bowiem 30 czerwca 2019 r. wykorzystał 182 dni zasiłku chorobowego. Sąd Okręgowy rozstrzygnął, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że po dniu 17 czerwca 2019 r. D. B. nie odzyskał zdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Tym samym - wbrew twierdzeniom apelacji - od 28 czerwca 2019 r. nie rozpoczął się dla niego nowy okres zasiłkowy. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy przyjął, że D. B. wyczerpał okres zasiłkowy z dniem 30 czerwca 2019 r. Biorąc to pod uwagę stwierdził, że -

brak było podstaw do przyznania D. B. zasiłku chorobowego za okresy od 1 lipca 2019 r. do 18 sierpnia 2019 r. oraz od 19 sierpnia 2019 r. do 15 września 2019 r.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie:

I. prawa materialnego: 1) art. 53 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy ziściły się przesłanki wskazane w ww. przepisie, tj. skarżący dysponował stosownymi zaświadczeniami lekarskimi, a zatem Sąd powinien przyznać prawo do świadczenia chorobowego oraz 2) art. 9 ust. 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że stan chorobowy odwołującego oznaczony nr F-31 nie ustąpił w dacie 17 czerwca 2019 r., podczas gdy stan remisji trwał do 16.12.2019 r. i w konsekwencji uznanie, że okres niezdolności do pracy ubezpieczonego przypadający od dnia 28 czerwca 2019 r. do dnia 18 sierpnia 2019 r. jest kontynuacją poprzednich okresów niezdolności przypadających odpowiednio od dnia 19 grudnia 2018 r. do dnia 28 maja 2019 r., oraz od dnia 30 maja 2019 r. do dnia 16 czerwca 2019 r. mimo że od dnia 28 czerwca 2019 r. do dnia 18 sierpnia 2019 r. stwierdzono u ubezpieczonego chorobę o nr statystycznym I 84;

II. przepisów postępowania - art. 227 w zw. z art. 235² § 1 pkt 5) w zw. z art. 286 w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, bowiem wniosek złożony w sprawie nie miał na celu przedłużenia postępowania, a wyjaśnienie kwestii istotnych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, a tym samym rozstrzygnięcia sprawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona. *„Kluczowym pozostaje zdolność do pracy skarżącego po dniu 17.06.2019 r., kiedy to Skarżący podjął wykonywanie działalności gospodarczej, po okresie choroby. Obowiązkiem Sądu jest przeprowadzenie wszystkich dowodów zgłoszonych przez stronę, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd zaniechał przeprowadzenia uzupełniającego dowodu z opinii biegłego, który to był zasadniczy dla prawidłowego rozstrzygnięcia. Sąd, co prawda dostrzegł, że Skarżący cierpi na dwie różne choroby, jednakże jedynie biegły mógł ustalić, czy skarżący był zdolny do podjęcia zatrudnienia. Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych był uprawniony do skierowania*

zapytania do orzecznika ZUS z zapytaniem czy Skarżący odzyskał zdolność do pracy na podstawie ustawy zasiłkowej, oraz czy orzecznik ZUS był uprawniony do wydania opinii w przedmiocie odzyskania zdolności do pracy. Czy biegła Sądowa wydając opinię na cele zasiłku chorobowego może opierać się na dokumentacji medycznej dotyczącej świadczenia rentowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

We wniosku (punkt V skargi) nie ma przepisów prawa materialnego ani procesowych, które mogłyby być rozważane jako wpływające na wynik sprawy (por. art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Mankamentu tego nie zastępuje dalsza część skargi kasacyjnej, jako że na etapie przedsądu nie ocenia się zasadności zarzutów podstaw kasacyjnych a tylko wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzuty podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że zarzuty podstaw kasacyjnych nie zastępują zarzutów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia).

Nawet gdyby próbować odstąpić od tego reżimu odrębności podstaw przedsądu i podstaw kasacyjnych, to w sprawie decyduje w istocie stan faktyczny. Sąd mógł uznać, że sprawa jest dostatecznie wyjaśniona a wniosek o kolejny dowód z opinii biegłego zmierza do przedłużenia postępowania. Skarżący mocno eksponuje dokumentację lekarską i ocenę lekarza, u którego się leczył. Sąd określone dowody dopuścił, zgodnie z art. 243² k.p.c., co skarżący potwierdza w uzasadnieniu skargi. O niezdolności do pracy nie decyduje lekarz leczący ubezpieczonego, gdyż chodzi o ocenę niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu, podejmowaną w trybie określonej procedury i przez odpowiednie organy. Czym innym jest też niezdolność do pracy jako przesłanka prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach) i czym innym jest ocena przerwy w niezdolności do pracy lub jej brak jako przesłanki

prawa do zasiłku chorobowego (art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej). W obu przypadkach ocena to ma ostatecznie charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd a nie biegły – por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 maja 2008 r., I UK 356/07. Uzasadnia to stwierdzenie, że nie jest wyłączona samodzielna analiza Sądu powszechnego zebranego materiału. W sprawie opiniowała biegła, która w opinii podstawowej i uzupełniającej potwierdziła stanowiska orzecznicze lekarzy na etapie postępowania przed organem rentowym. Sąd drugiej instancji mógł zatem uznać sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia. Sąd ustalił, że skarżący w spornym okresie nadal był niezdolny do pracy i wystąpiła ciągłość niezdolności do pracy. Jest to ustalenie stanu faktycznego, które wiąże Sąd Najwyższy w ocenie skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a więc również w ocenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Innymi słowy skarżący we wniosku powinien samodzielnie (odrębnie) od zarzutów podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak jest tego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skoro punktem odniesienia dla podstaw kasacyjnych są konkretne przepisy prawa materialnego i procesowego, to tym bardziej wymaganie to jest aktualne w odniesieniu do zarzutów szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Znaczenie ma bowiem nie zwykła zasadność zarzutów skargi, lecz dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398¹⁴ k.p.c. *a contrario*).

Na końcu skargi skarżący zdaje się wskazywać także podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Nie można jednak stwierdzić istotnego zagadnienia prawnego na podstawie samych pytań (w treści wniosku), gdyż sformułowane kwestie nie wykraczają poza zwykłe stosowanie prawa. Nie jest to wystarczające, gdyż istotne zagadnienie prawne wymagałoby też odpowiedniego opracowania i wykazania problemu prawnego o randze istotnego zagadnienia prawnego, czego brak jest we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Negatywna ocena odnosi się również do potrzeby wykładni przepisów, czyli w założeniu do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wówczas przedmiotem zainteresowania jest sam przepis prawa, ze względu na

kwalifikowaną potrzebę wykładni lub rozbieżność w orzecznictwie sądów. Takich przesłanek wniosek nie wskazuje i nie wykazuje.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).